

ГАЛЧО СИРОМАХЪ И ЗЕМИЦАТА

Драги Димчо, азъ съмъ пакъ на село съ комисия по оземляване. Спомнихъ си нѣкогашнитѣ ни пламенни разговори за народа, идеализирането му въ всичко и рекохъ да ти се обадя. По-другъ ми се вижда той сега. Нѣкаква тъмна, стихийна маса, която сама не знае накжде е люшната, кое е добро и кое — зло. Но нека ти разкажа по-добре една случка, обикновена въ нашата практика

Бѣхме дошли въ с. Старо-Катърово. Голѣмо село — триста и нѣколко кжщи, съ две черкви, две училища, кооперация. И хората му не сж бедни. Всѣка кжща има по нѣколко чифта волове и биволица или крава, а и най-беднитѣ — дузина овце. Съ една дума — добре сж.

Отиваме ние въ общината, при кмета. Така и така, има ли въ вашето село хора безъ земя? Излѣзоха нѣколко, дори отъ съветницитѣ. Но все иматъ по нѣщо. А намѣри се единъ — черенъ като циганинъ — Галчо, и той, оказа се, нищо нищичко нѣма. — Кржгълъ сиромахъ.

Повикахме го, Гледаме — изпусталѣлъ човѣка, като волъ на пролѣтъ, немитъ, брадясалъ, очитѣ му лъщятъ, все къмъ земята гледа и мълчи като пънъ. А не че не знае да говори. Но... Ако, да речемъ, питашъ:—Галчо, колко деца имашъ?—Той отговаря: — не съмъ билъ, — нѣмамъ... Съ една дума — човѣкътъ отъ гладъ такова...

А има и деца — три. И жена. И всички живѣятъ гладни, голи, боси, — надница всичко пет-